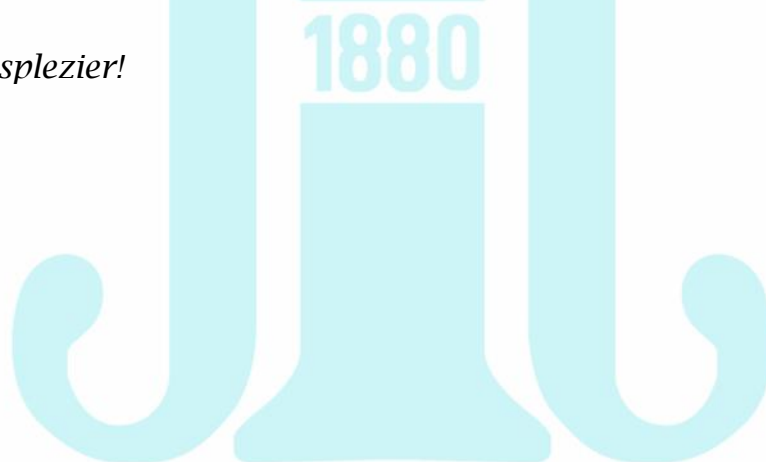

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

SCHUILEN KAN NIET MEER

Toneelspel over de straatkinderen van
Rio de Janeiro

1880
door

Fons Vinck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2005
Nr.2881

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ELF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **SCHUILEN KAN NIET MEER** op te voeren moet de naam van auteur **FONS VINCK** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2005/0220/023
ISBN 978-90-385-0922-8

© 2005 Toneelfonds J. Janssens/Fons Vinck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(8 dames – 3 heren)

YASMINA

CARMEN, haar zus

EMILIA, idem

MANUELA, een vriendin

ANTONIO, een jongen ; beetje simpel van geest

ROSA, oudere vrouw

GUILHERME, drugsdealer

AGENT

VROUW, hoofd van een rijke bouwmaatschappij

KIM, journaliste

LUCIANA, verslaafde

DECOR

De suggestie van een “pleintje” in een van de sloppenwijken van Rio de Janeiro. Allerlei rommel zoals kartonnen dozen, blikken potten en ander afval. Achteraan in de fond hangen wasdraden omhoog. Er staan wat bankjes of andere primitieve zitjes.

KORTE INHOUD

In de sloppenwijken van Rio de Janeiro wroeten kinderen als ratten tussen de afval die er elke week wordt gestort aan de rand van de stad. Ze vechten om de korsten brood en etensresten die de rijken van hun welgevulde tafels vegen. Kinderen van acht jaar stelen uit honger en worden opgesloten als dieven. Velen onder hen snuiven lijm om deze miserie te vergeten. Ze leven in een roes en stappen in een visioen waar alles onwezenlijk is, vrij van de pijn en de honger. Meisjes, kinderen nog, worden ingeschakeld om te gaan werken in de prostitutie. Daarover gaat dit stuk, een aanklacht tegen de corruptie en uitbuiten van de armen en vooral van de kinderen. Het is een schreeuw voor rechtvaardigheid en een oproep naar de overheden om ze een kans te geven tot overleven. Hun dromen zijn haast opgebrand. Wie geeft ze hun dromen weer? Wie luistert nog naar hun hart? Gelukkig hebben deze jonge mensen waarover het hier gaat, nog hun muziek. Maar ook dat dreigt hen afgenomen te worden. In de muziek ligt hun ziel, voor sommigen is het hun bestaan. Zullen gewetenloze ondernemers ook hun schamele bestaan vernietigen omwille van grootschalige projecten, zoals het neerzetten van chique hotels? Rosa zegt in dit toneelwerk : ”geef de kinderen van Rio hoop. Hoop in hun hart is het enige dat hen bevrijden kan want schuilen kan niet meer, niet meer voor de regen, niet meer voor de honger, noch voor de genadeloze politie en drugsdealers.. Geef de kinderen een kans.”

EERSTE BEDRIJF

(Als het stuk begint zit Manuela te spelen op een gitaar of djembe. Men kan ook werken met een muziekband. Er hangt een zonnig licht over de scène; Kleine kinderen spelen met allerlei afval of zoeken korsten brood die ze in hun mond stoppen. Verder ontwaren we een plein met allerlei rommel zoals kartonnen dozen, blikken potten en ander afval. Achteraan in de fond hangen wasdraden omhoog. Er staan wat bankjes of andere primitieve zitjes. Als de muziek wat zachter wordt, vertelt Yasmina. Ze maakt ruikers van gedroogde bloemen)

YASMINA : Mijn naam? Yasmina. Yasmina Maria Dos Santos. Ik ben geboren in Vicario gerais, één van die achterbuurten van de wereldstad Rio de Janeiro. Ik leef er tussen de afvalresten die de grootstad elke woensdagnamiddag uitbraakt. Dan is het feest in de favelas, de armoedige sloppenwijken van Rio. De kinderen rennen achter de vuilniswagen en wachten tot die zijn vuile, stinkende afvalresten uitkiepert. Er wordt gevochten om de resten van brood en overschot van eten van de rijken uit de stad. De toeristen komen naar de zilveren stranden en blauwe luchten van Copa Cabana, maar weten niets af van de honger en ellende een paar straten verder. De favelas. Dat zijn buurten met kleine, wankele krotten, met planken aan elkaar genageld. De winden van Juni gieren er omheen. Vaak dringen ze binnen in de spleten en openingen. Voor mijn vader werd opgepakt, zette hij er andere planken tussen. Nu behelpen wij ons met lappen doeken en plastic. Rita, die wat verder woont, leeft onder een kartonnen doos. Mijn moeder trachtte er het beste van te maken met drie woelige dochters. We hebben het temperament van mijn vader zegt ze dikwijls. Verleden maand hebben ze haar gevonden in de gracht. Ze had drugs gestolen van de maffia voor wie ze werkte. Ik weet nog hoe we het bericht kregen.

(Ze verplaatst zich naar het midden. De gitariste en de kinderen verdwijnen. Indien mogelijk komt er een rode gloed over de scène. Carmen, Emilia en

Manuela komen bij haar zitten. Er weerklinkt spanningsmuziek. Dan komt Luciana op met een pakje.)

LUCIANA : Dat jongetje zei dat ik dit moest afgeven *(Ze geeft het aan Carmen die het openmaakt. Dan een kreet van afgrijzen)*

EMILIA : AAAAUW! DIE VINGERS...

CARMEN : Het zijn de vingers van.. mama.

(Emilia beeft over haar hele lichaam. Luciana ondersteunt haar)

YASMINA : VERDOMDE ROTZAKKEN. *(Ze grijpt naar een mes, maar Carmen houdt haar tegen.)*

(We krijgen nu een pose, een stilstaand beeld, terwijl de muziek heel langzaam uitedeint en het licht gaat uitfaden. Dan verdwijnen ze en Yasmina neemt weer dromend haar plaats in. Het licht wordt opnieuw opgetrokken? Na een tijd hoort met Carmen roepen)

CARMEN : Yasmina. YASMINAAA.

YASMINA : Dat is mijn zuster Carmen. En dit zou het armoedige dorpsplein moeten voorstellen. Het is nu negen uur in de ochtend. Het leven in de modder begint onder de zon van Vicario gerais....

CARMEN : *(Op)* YASMINA. Waar zit je?

YASMINA : Hier.

CARMEN : Ben je nu nog niet klaar met die bloemen?

YASMINA : Ik was even aan het dromen over wat de rijken aan het eten zijn. Ik heb gehoord dat ze hele dure vis eten uit dure borden en ze drinken rode wijn uit zilveren bekers.

CARMEN : Dromen hé, Meo de Deo, daarmee gaat de pijn niet weg die ik in mijn maag voel. Word nu toch eens wakker mens. Jij zult nooit aan die tafels zitten. Jij en ik en wij allemaal niet, we zullen altijd honger hebben en moeten vechten voor wat we vinden of stelen zoals jij al gedaan hebt.

YASMINA : Ik mag er toch van dromen?

CARMEN : Daar worden we niet beter van. We moeten op pad vandaag. Er komen toeristen naar de rand van de stad. Hoeveel kralen heb je gemaakt om te verkopen? We moeten nog schelpen zoeken en souvenirbeeldjes maken en we hebben wol nodig voor een sjaal.

YASMINA : Pff. Ze zullen er toch weer niet veel voor betalen. Ze bekijken ons als slaven. We zijn een bezienswaardigheid. We staan vermeld in hun brochures. Maak ook eens kennis met de armen van de favelas. Deze zeer kleurrijke bevolking die u aantreft langsheen de avenue's, biedt u allerhande snuisterijen aan.

CARMEN : Waar haal jij nu al die onzin vandaan? Komt dat allemaal uit die boekjes? Je kan niet eens lezen.

YASMINA : Ik kijk naar de plaatjes. EN IK BEN HET BEU BEKEKEN TE WORDEN ALS VEE.

CARMEN : Hou je een beetje in ja? Wij leven van die toeristen.

YASMINA : Ik ben altijd beschaamd als ze naar me kijken. Ik wou maar dat ik ook eens zo'n fijne kleren kon dragen en gaan eten in die chique restaurants met mooie muziek en obers die je eten serveren.

CARMEN : Zeg dat het niet waar is. Je bent weer gaan gluren door de ramen. Ze hebben je natuurlijk weggejaagd.

YASMINA : Die vuile gamba zei...

CARMEN : Die politieagent?

YASMINA : Ja, die zei dat ik moest doorlopen. Ik keek alleen maar.

CARMEN : Straks komen ze weer naar de favela. Je hebt toch niet gezegd waar je woonde.?....HEB JE HET HEM GEZEGD?

YASMINA : Ik moest wel, anders nam hij me mee.

CARMEN : En heb je weer iets gepikt? ....YASMINA!

(Yasmina haalt een polshorloge boven)

Om gods wil, we gaan weer last krijgen.

YASMINA : Ze liep vlak voor mij. Ik hoefde mijn hand maar uit te steken. Ze heeft er niets van gevoeld. Ik zweer het.

CARMEN : Jij verdomde zottin. Je bezorgt ons altijd miserie met je grillen en rare ideeën. Kun jij nu eens niet normaal doen?

YASMINA : Ik wil leven zoals zij. Zij hebben alles en wij hebben niets.

CARMEN : Kan jij dan het leven niet aanvaarden zoals het is?

YASMINA : NEE, het is onrechtvaardig.

CARMEN : Meo de Deo, ze heeft weer één van die dagen.

YASMINA : Hou je mond. Ik vecht tenminste voor een beter bestaan.

CARMEN : Dat doe je niet. Je maakt het alleen nog erger. Denk je dat ze gerust zullen laten nu ze je weer opgepakt hebben?

YASMINA : Ze hebben mij niet opgepakt.

CARMEN : Nee, ze hebben je alleen maar betrappt op gluren. Je weet dat ze niet veel nodig hebben om ons te vervolgen.

YASMINA : Ach mens, hou op.

CARMEN : Je valt hen altijd lastig. En wat heb je gezegd tegen die vent?

YASMINA : Dat hij .... (*De rest is onverstaanbaar*)

CARMEN : Wat? Ik versta je niet

YASMINA : DAT HIJ DE POT OP KAN;

CARMEN : WAT? O JEZUS. JIJ STOMME GANS. Morgen staat hij hier aan de deur. Besef je dan niet.....

EMILIA : (*Op*) Hou nu toch eens op met dat kabaal.

CARMEN : Emilia, Zeg jij eens tegen die rebel van een zus dat ze niet naar de stad gaat om de rijken te bestelen. Ze brengt ons allemaal in de problemen. En jij ziet er ook niet uit om een gesprek te beginnen .

EMILIA : Ik heb hoofdpijn.

CARMEN : Natuurlijk heb jij hoofdpijn.

EMILIA : O, mijn maag. Ik ga sterven. Ik... (*Ze kruipt naar een emmer en braakt*)

CARMEN : JE MOET JE EENS BEZIG ZIEN. VIES VARKEN. Hou dan op met die rommel te slikken. Zet je recht. En drink wat water.

(Emilia drinkt de beker in één teug leeg)

Waar was je gisteravond?

EMILIA : Dat gaat je niets aan. Mijn maag, ik...

CARMEN : En verman je een beetje.

YASMINA : En nog wat. Er lag nog wat geld in die doos.

EMILIA : Welke doos?

YASMINA : Dat weet je verdomd goed. Waar bewaren wij geld?

(Emilia schokschoudert)

CARMEN : Wat is er met dat geld? Emilia, waar is het? WAAR IS HET?

EMILIA : Hoe kan ik dat weten?

CARMEN : Als ik je betrap dat je weer...

EMILIA : Wat zou ik weer? He?

CARMEN : Als je weer in contact komt met die mannen, dan weet ik dat je weer geld hebt gepikt. GELD DAT WIJ MOETEN SPAREN OM DE HUUR VOOR DAT KROT TE BETALEN. Ik vermoord je als je ons dat hebt geflikt.

EMILIA : Ik heb geen contacten meer met hen. Guilherme zit in de gevangenis. En ik ben weer ziek.

YASMINA : Heb je die medicijnen genomen?

EMILIA : Ze zijn op. *(Ze hoest)*

CARMEN : ik ga thee zetten. Dat is het enige dat we nog hebben. *(Af)*

YASMINA : Guilherme is terug.

EMILIA : Wat? Hoe weet jij dat?

YASMINA : Ze hebben hem gisteren vrij gelaten. En zeg niet dat je het niet wist Je kan komedie spelen met Carmela, maar niet met mij. Wel?

EMILIA : Zeg het haar niet.

YASMINA : Na alles wat hij je heeft aangedaan, ga je hem weer opzoeken. Wij hebben je tegen hem beschermd, je haatte hem, je wonden zijn nog niet genezen en je kruipt er weer naar toe als een hond.

EMILIA : Ik heb hem nodig Yasmina. Hij heeft spijt van wat hij met mij gedaan heeft.

YASMINA : En nu ga je zeggen dat hij een ander mens geworden is zeker?

EMILIA : Ja, echt waar.

YASMINA : Ach, hou op. Is het met hem dat je gisteravond een afspraak had?

EMILIA : Toen hij uit de gevangenis kwam, zijn we samengekomen. De hele groep was er weer. Het was best gezellig.

YASMINA : Gezellig? Samen lekker aan de drugs. Daarom moest je geld hebben.

EMILIA : We hebben geld ingezameld. Guilherme zal ons helpen om ...

YASMINA : Helpen om aan lijm te komen zodat je weer kunt snuiven en aan die andere verdomde spullen. Hij levert kinderen aan de maffia om te stelen en drugs te verkopen. Kinderen van acht jaar worden neergeschoten als ze weigeren. Gisteren hebben ze Linda gevonden met een kogel in haar hoofd.

EMILIA : Wat kan ik daar aan doen?

YASMINA : ZE IS... was nog een kind!

EMILIA : Dan had ze maar beter moeten weten.

YASMINA : Jouw Guilherme is een schoft die daar aan meewerkt. Heb jij dan geen geweten? Hij zal ons helpen om ons weer in de put te duwen ja. En jullie aanbidden hem omdat hij die mannen kent die geld hebben. HIJ WORDT RIJK DOOR JULLIE.

EMILIA : Ik binnenkort ook.

YASMINA : Zij ook. Hoe? .. Hoe vraag ik je.

EMILIA : Dat is een verrassing.

YASMINA : Ik hou mijn hart vast.

EMILIA : Nee, het is niet wat je denkt. Het zal op een eerlijke manier gebeuren.

YASMINA : Ha, laat me niet lachen.

EMILIA : Toch is het zo.

ANTONIO : *(Op. Het is een marginale, jonge man met een simpele geest. Alles is smerig aan hem. Hij leeft in de grootste armoede. Hij heeft een klein muziekinstrument meegebracht. Het is een oude mondharmonica)* Yasmina, Emilia, kijk eens wat ik gevonden heb. Ik ga spelen voor die die die mensen die naar hier komen. *(Hij begint te spelen tot grote ergernis van Yasmina)* Yasmina, als we trouwen, dan speel ik op ons feest. *(Hij speelt verder)*

YASMINA : Antonio, stop daar mee. VOOR DE HONDERDSTE KEER: IK TROUW NIET MET JOU. *(Ze heeft dit woord voor woord nadrukkelijk uitgesproken.)*

EMILIA : Waarom niet? Antonio is de perfecte man voor jou. Hij zou alles voor je doen.

YASMINA : *(Geeft Emilia een klap zodat zij op de grond valt)* Daarzie, dat is wat ik doe met bemoeials.

ANTONIO : O maar Yasmina, ik zou..Ik zou een goede man zijn.

YASMINA : Wil je ook een mep? *(Slaat hem ook en woedend af)*

ANTONIO : Heb ik iets verkeerd gezegd?

EMILIA : JAAA. *(Verkoopt nu op haar beurt een klap aan Antonio en af)*

ANTONIO : Wat heb ik gedaan? Waarom is niemand vriendelijk tegen Antonio.
(Bekijkt zijn instrument en speelt.)

(Terwijl hij speelt, komt Manuela op. Ze heeft haar gitaar bij)

MANUELA : Zo zo Antonio, ben je nu ook al muzikant geworden?

ANTONIO : Manuela, ik ga spelen voor de toeristen en dan zal ik veel geld verdienen en dan kan ik trouwen met Yasmina.

MANUELA : Zo, en wat zegt Yasmina daar van?

ANTONIO : Heu, ze... ze zegt nog niets. Het is nog een verassing.

MANUELA : Maar dan moet je toch beter leren spelen hoor. Je moet veel oefenen zoals ik.

ANTONIO : Antonio zou ook willen spelen op de gitaar.

MANUELA : Ik zal het je leren kom.

ANTONIO : Maar zo veel draden.

MANUELA : Kijk, ik zal eerst wat tokkelen. *(Ze neemt de gitaar en begint te spelen. Zij is eigenlijk hetzelfde meisje dat bij de start Yasmina begeleidde.)* Heb je het gezien? Je begint met één vinger hier te plaatsen en met je andere hand wrijf je over de snaren.

ANTONIO : Nog eens. Antonio hoort dat graag. *(Ze begint te tokkelen en zingt een lied over de liefde in de bergen van Brazillie. Als ze niet kan zingen of spelen, wordt de muziekbond ingeschakeld en wordt het donker.)*

(In een spot verschijnt dan Kim, of de belichting blijft als ze live speelt. Tijdens het zingen verschijnt een jonge vrouw. Ze luistert ontroerd naar de ballade want dat is het eigenlijk. Ze hoort hier blijkbaar niet, want ze is beter gekleed en verzorgd. Ze is de journaliste van een bekend dagblad (Globo). Ze luistert aandachtig naar de muziek.)

ANTONIO : Bravo Manuela. *(Hij gaat enthousiast in de handen klappen. Ook de jonge vrouw Kim doet mee. De anderen kijken verbaasd op. Antonio angstig recht.)*
Ha, wij hebben niets misdaan. Manuela speelde gitaar. En ik heb een ...
dinges.

KIM : Een mondharmonica.

ANTONIO : Een mond ha..ja.

KIM : Wel, dat was dan zeer mooi gespeeld, meisje.

ANTONIO : Ik heb die mond.. niet gestolen. Ik heb die gekregen van een man in de stad. Moet ik die nu teruggeven? Antonio is bang nu. Antonio houdt van muziek. *(Houdt instrument dicht tegen zich aangedrukt en verbergt zich achter de rug van Manuela)*

KIM : Natuurlijk moet je die niet teruggeven. Je hoeft helemaal niet bang te zijn. Mijn naam is Kim en ik kom een reportage maken over de situatie in deze wijk.

MANUELA : Weet je dan niet dat het verboden is voor journalisten om hier te komen. Als de mannen je hier zien, word je neergeschoten. Ga weg ALSTUBLIEFT.

KIM : Wees gerust, ik weet wanneer ze komen. Mijn collega heeft het met zijn leven moeten bekopen. Ik ben voorzichtiger.

MANUELA : Jouw collega hebben ze neergeschoten en dan in brand gestoken.

KIM : Ik weet het. Ze hebben de verkoolde beenderen in een plastic zak gestopt en aan de deur van het persbureau komen hangen.

MANUELA : Waarom kom je dan hier? Je maakt ons bang. Als ze je zien pakken ze ons ook op.

ANTONIO : Antonio bang zijn voor mannen met zwarte auto.

KIM : Antonio hoeft helemaal niet bang te zijn. Ik ken een paar van hen die me zullen helpen. Maar wie zijn jullie eigenlijk?

MANUELA : Ik ben Manuela en dat is Antonio. Je ziet, hij is wat bang van mensen die hij niet kent.

KIM : Prettig jullie te leren kennen. Ik wou graag een paar vragen stellen aan de mensen hier en wat foto's nemen. *(Ze heeft inderdaad een fototoestel bij zich.. Antonio merkt het. Hij schikt zijn kleren en wrijft door zijn haar)*

MANUELA : Maar dan roep ik Yasmina en haar familie er bij. Ik ben niet zo goed in die dingen.

KIM : Geen probleem.

(Manuela af. Ze begint foto's te maken van de omgeving en van Antonio die zich enorm fier opstelt en gekke poses aanneemt. Het doet komisch aan)

En Antonio, hoe lang woon jij hier al?

ANTONIO : Heu, al heel lang. Van ..van .. Rosa weet het. Rosa weet alles van het dorp.

KIM : Rosa?

ANTONIO : Ja, Rosa, de schipperin. Zij speelt altijd accordeon.

KIM : Nog een muzikante. Jullie zijn wel muzikaal dunkt me. Ik moet dus bij haar zijn om alles te weten over het dorp. En die Yasmina dan?

ANTONIO : O Yasmina is mooi en jong. Ik ga met haar trouwen en jij mag naar de bruiloft komen.

KIM : O, niet zo vlug, ik ben hier maar pas.

(Manuela op met Yasmina en Carmen)

Ha, U bent dus de mooie Yasmina volgens Antonio. Hij heeft niet gelogen.

YASMINA : Antonio moet leren zwijgen. Hij heeft natuurlijk gezegd dat hij met mij gaat trouwen.

ANTONIO : Ja en de Signora komt ook naar het feest.

YASMINA : Antonio, stop er mee. IK TROUW NIET. MET NIEMAND.

KIM : Rustig maar. Ik herken dat. Maar ik ben hier voor iets anders.

CARMEN : Dat hebben wij gehoord Ja . Maar ik zou Rosa roepen.

KIM : Wacht nog even.Laten we gaan zitten. Ik wil eerst jullie horen.

(De scène wordt donker en men hoort een zachte, Zuid-Amerikaanse melodie terwijl Yasmina haar tekst zegt; Ze zit weer in het licht van een spot.De anderen verdwijnen)

YASMINA : Luister, Rosa speelt weer... Ze noemen de accordeon de piano van de armen.De komst van Kim bracht een hele verandering in de wijk. Ze kwam regelmatig terug omdat ze zo meeleefde met onze situatie. Ze kon zich niet verzoenen met de omstandigheden waarin we leefden en schreef een vlijmscherp artikel over de schande van de armoede. Ze veegde de vloer aan met de regering en de burgemeester van de stad omdat hij er niets wou aan veranderen. En op een dag kwamen ze... onverwacht.

(Het licht op de scène wordt weer opgetrokken. Carmen neemt kleren uit een oude, ijzeren kom die met water is gevuld en schrobt ze met zeep op een houten plank. Yasmina komt bij haar zitten, spoelt ze en hangt ze over een draad die in de fond hangt)

CARMEN : Eindelijk. Waar heb je nu gezeten? Weer zitten dromen?

YASMINA : Kind, laat me gerust. En die vlek zit er nog op. Je moet harder schrobben.

CARMEN : Wat houdt me tegen om die verdomde bloes niet in je nek te slaan?

YASMINA : Probeer maar.

CARMEN : Daag me niet uit. *(Ze zit achter Yasmina, zwaaiend met de bloes.)*

(Yasmina grist een kledingstuk van de draad en ze beginnen een gevecht met de natte spullen. Dan komt Manuela er aan. Ze heeft een oude cassetterecorder bij)

MANUELA : Hé, zijn de zussen aan het oefenen voor het kampioenschap natte kleren slaan?

CARMEN : Manuela, wil je misschien mee doen? Hier heb je een natte broek van mijn zus.

YASMINA : Blijf met je poten van mijn broek.

MANUELA : Wauw, de dans met de broek. Wacht, wacht, ik heb hier een oude cassettespeler die ik gisteren gepikt heb.

(Ze roept in het Braziliaans dat de dans kan beginnen. Ze zet de cassetterecorder aan en er klinkt een ritmische samba. Met de natte kleren rondzwaaiend, dansen ze de samba, daarbij uitdagend met hun bips draaiend. Even later Antonio op. Die doet mee en maakt er een komische act van. Dan gaat hij puffend zitten. Als Manuela de muziek afzet, zakken ze languit op de grond)

YASMINA : Amaai, dat is een goeie voorbereiding voor het carnaval in Rio.

CARMEN : Vergeet het. We hebben geen geld genoeg voor carnaval.

YASMINA : Toch wil ik ook eens op die grote, versierde wagens staan. *(Recht)* Wauw, mocht die droom eens uitkomen, boven al dat volk staan in prachtige kleren.

CARMEN : Hou op, ik word nog neg van jouw dromen.

YASMINA : En dan de samba dansen. Joehoe. *(Ze begint heupwiegend aan een buikdans)*

MANUELA : Blijf maar dromen, er zijn andere dingen op komst.

(Yasmina hangt heupwiegend de was terug)

CARMEN : Wat is er nu weer?

MANUELA : Ik heb een vrouw gezien met een politieagent, een gamba. Die vrouw was gekleed zoals die in de stad. Ze keek naar de hutten en had grote papieren tekeningen bij.

CARMEN : Wat komt die hier zoeken?

YASMINA : Ik heb wat gehoord in de stad.

MANUELA : Wat vertellen ze?

YASMINA : Ze zijn overal. Ze tekenen de wegen en de krotten en de bomen.

CARMEN : Waarom? En waarom komen ze naar hier?

ROSA : *(Op. Ze sleept haar been en is haveloos gekleed. Zij steunt op een stok)* Wat staan jullie daar te kletsen in plaats van te wassen?

MANUELA : Rosa, er komt een vrouw uit de stad en ze schrijft alles op wat ze ziet. En er is een gamba bij haar.

ROSA : Gamba betekent vuile rioolrat en die naam hebben ze niet gestolen. Ze durven niet alleen komen. *(Ze gaat moeizaam zitten)* Ze dringen onze woonwijk binnen. Ik had ze al lang verwacht. Ze zullen onrust zaaien in onze harten. Er komen grote veranderingen. We zullen sterk moeten zijn.

CARMEN : Wat vertel je nu weer?

YASMINA : Laat haar, misschien heeft ze gelijk.

(Op dit ogenblik komt de vrouw op met een politieagent. Zij is goed gekleed met lange jas. Ze heeft papier en potlood bij zich)

VROUW : Goede morgen. Wonen jullie hier?

(Antonio trekt zich terug achter Manuela)

MANUELA : Yasmina en Carmen wonen in deze hut en ik daar in die barak.

AGENT : Of wat je nog wonen kunt noemen. Ze onderhouden hier niets. Ze leven als ratten in de vuiligheid.

YASMINA : *(Die zich toch niet kan bedwingen)* Aan wie hebben we dat te danken denk je?

AGENT : En manieren kennen ze ook niet. Kom eens hier jij.

(Yasmina wil weglopen maar hij vat haar bij de kraag)

Zo? Wie we hier hebben. Gisteravond ben je mij ontsnapt maar ik heb je gevonden kind. Dat ziet er niet zo best voor je uit.

YASMINA : LAAT ME GERUST.

AGENT : Ga daar zitten. Als mevrouw hier gedaan heeft praten we verder.

(Yasmina vecht terug , maar de agent is sterker. Tijdens dit incident is Antonio achter de rug van de agent gekomen. Hij neemt een steen of stok en slaat er mee op diens rug.)

ANTONIO : LAAT YASMINA MET RUST. Niemand mag haar pijn doen. Ik zal je beschermen Yasmina.

AGENT : *(Die zich herstelt en Antonio in de boeien slaat)* Dat gaat nog een staartje krijgen vriend.

ANTONIO : JE MOET NIET BANG ZIJN YASMINA. NIET BANG ZIJN!

AGENT : Ziet U nu wat voor uitschot dit is?

VROUW : Ik wil hier weg. Nu weet ik zeker dat ons plan moet doorgaan.

ROSA : Laat die jongen toch gaan agent. Je ziet toch wat er met hem aan de hand is.

AGENT : Hij kan het uitleggen op het politiebureau. Komaan. *(Hij neemt de schreeuwende Antonio mee af .De vrouw volgt hem.)*

YASMINA : LAFAARD, EEN ZWAKKE MEENEMEN DIE ZICH NIET KAN VERDEDIGEN.

AGENT : *(Keert zich nog even om)* Ik kom terug en dan is het jouw beurt. *(Nu af)*

YASMINA : KOM MAAR.JE KAN EEN SCHOP IN JE DIKKE KONT KRIJGEN.

CARMEN : Meo de Deo, hou nu toch eens je grote mond.Je hebt ons al genoeg miserie bezorgd.

YASMINA : Ik laat me niet langer op de kop zitten door die blaaskaken.

ROSA : Je ben net je vader Yasmina. Ze hebben hem opgepakt omdat hij ook zo een grote mond opzette. Niemand heeft ooit nog van hem gehoord.

MANUELA : Wat zullen ze met Antonio doen, Rosa?

ROSA : Ach, ze zullen hem voor één nacht daar houden. Ze zullen hem vooral vragen stellen, veel vragen waarop die arme jongen geen antwoord weet. Ze zullen beseffen dat Antonio niet is zoals andere jongens en hem laten gaan. Maar die vervloekte agent zal hem eerst eens goed onder handen nemen vrees ik.

YASMINA : Arme Antonio.

CARMEN : Je moet nu niet zo afkomen, het is jouw schuld.

YASMINA : Begin weer niet.

ROSA : Het is de schuld van de hogere kringen. Yasmina heeft gelijk. Zij kijken neer op ons omdat wij in armoede leven. Maar wij hebben onze vrijheid hier en dat benijden zij.

YASMINA : Vind jij dit leven dan zo tof?

ROSA : Nee, maar je kunt er weinig aan veranderen. Yasmina, ik zie dingen in je hoofd en ze maken me bang.

CARMEN : Ze maakt iedereen nog gek. Ik sta nog te trillen op mijn benen.

YASMINA : Jullie begrijpen het niet. Ik geef de strijd niet op . NOOIT *(af)*

CARMEN : God, Emilia haar medicijn. *(idem)*

ROSA : Haal je gitaar Manuela en speel. Muziek is het voedsel van de ziel.

MANUELA : Ik heb ze verborgen Rosa. Niemand mag ze vinden.

ROSA : Verborgen? Waarom? Voor wie moet jij je gitaar verbergen?

MANUELA : De honden ruiken waar je hart zit. Ik kan de huur niet meer betalen en dan zullen ze mijn muziek afnemen. Wat voor zin heeft het leven voor mij zonder muziek?

ROSA : Maar dat mogen ze niet doen, dat zullen ze niet doen.

MANUELA : Ze weten dat mijn gitaar waarde heeft. Ze zullen haar verkopen Rosa om geld te hebben. Ze zullen komen zoeken, maar ze zullen haar niet vinden.

ROSA : Ik weet wat het is als ze onze muziek afnemen. Het is ons grootste bezit. Je speelt vaak voor de kinderen van Rio en dat is je grootste gave. Is ze hier?

(Manuela verdwijnt heel even en terug met gitaar)

En speel nu Manuela. Leg je ziel in de muziek en de mensen zullen luisteren .

MANUELA : Ik zal mijn mooiste lied spelen Rosa, uit liefde voor jou .

(Terwijl ze speelt, legt Rosa haar hand op de schouder van Manuela. Het licht zachtjes uitfaden)